

László Garaczi (Maďarsko)

Básník, prozaik, esejista, dramatik, překladatel, narozen 1956. Vystudoval maďarštinu, dějepis a filozofii. Prvotinu, povídkovou knížku *Plasztik* (Plastik), vydal r. 1985. Je mj. autorem úspěšných autobiograficky laděných románů *Mintha élnél* (Jako bys žil, 1995), *Pompásan buszozunk!* (Skvělá jízda autobusem!, 1998), *Arc és hátraarc* (Vpřed a čelem vzad, 2010) a *Wünsch híd* (Most Wünsch, 2015).

ukázku *Ani hnout – virové sekvence* přeložil Robert Svoboda

Bruno

Pod tvrdě vedeným úderem na můj spánek
mi exploduje mozek, rozšíří se čas a rozbřeskne
se mi, že to nezačalo teď, ale už před
dvěma dny, ve středu v poledne.
Stál jsem v okně, žasl nad tím, co vidím,
každá součást sluncem ozářené krajiny
na sobě nesla stopy práce lidské ruky,
s výjimkou čisté modré oblohy
a ušpiněných topolů v aleji u nemocnice.
Svět se mi otevřel před očima,
svět velmi člověčí, ale bez člověka.
Obraz nehybného života.
A tehdy už jsem věděl i to,
že jsem darmo vytrval dlouhé měsíce,
darmo jsem trval na utkvělé představě,
že i toto se dá přežít.
Mechanismus se polámal,
rytmus jeho chodu vynechával,
jako záchvěvy nemocných orgánů
v tělech, jež se udusí o samotě.
Věděl jsem, že mě stihne rána,
ale nemyslel jsem si,
že ke mně přiletí tak polopaticky,
doslova v podobě svištěcí facky.

*

Uklouzne na vlhkém trávníku.
Vrhnu se na něho, ze všech sil ho kopnu.

Zkouší vstát, ale už mu šlapu po břiše.
Nemá lidský hlas,
jako by chtěl vykašlat hrst hřebíků.
Kleknu mu na hrud', ale teď se zase smekne moje
noha, o kterou se opírám, svalí mě ze sebe, loktem mě praští do krku.
Už je nade mnou a perlíkem sevřené pěsti tluče do mé hlavy skrývající se v podpaždí.
Vytáhne nůž,
jeho špička zaskřípe na mých zubech
a zajede mi do dásně.
Párkrát mě ještě bouchne a pak mě pustí.
Nůž si otře do mých vlasů a dá do kapsy.
Ležím na zemi. Zavřu oči.
Nesmím omdlít. Zkusím se posadit,
ale vleže je to přece jen lepší.
Můj mozek vypne. Nevyslovitelná únava.
Nehýbám se, i dýchání je strašlivá
námaha. Nechci,
aby mě vůbec něco napadalo.
Myšlenky mi poškozují lebku.
Vyjdu ven z těla. Hlava se loučí s mými rameny.
Chtěl bych, aby byl konec.
Něco křikne na svého kámoše.
Zvedne ze země hůl a míří ke mně.
Hůl se míhá vzduchem.
Dešťové kapky létají tam a sem.
Čekám, jakou obludu porodí extáze.

Chór

Vrabci cvrlikají na opuštěné promenádě,
v podchodech, v obchodním centru na terase.
A kdo sedí dole na nábřeží, pouhým okem vidí pod hladinou Dunaje
stříbro šupin, jak si rybka s rybkou hraje.
Nikde odpadky, a pokud jsou, samy se rozpadnou.
Ve vypuštěném velkém bazénu Széchenyiho lázní
si pavouček v koutku skrytě tká pavoučí síť.
Zelené keře semení mezi tramvajovými kolejemi.
Z vyšších bodů ve městě jsou vidět
v dálce Pilišské vrchy, a je-li počasí příznivé,
dohlédne se lepším dalekohledem

vlevo až na Alpy a vpravo na Karpaty.
Okna prázdných hotelů v noci
svítí a tvar světél se podobá srdci.
Lidé vysedávají doma,
plynoucí čas je hustší, silnější.
Příroda si oddechne. Oddechne si oceán
a oddechne si také atmosféra.
Oddechne si povětrí.
Oddechne si i Greta Thunberg.
Jedním okem se směje, druhým pláče.
Když nebezpečí pomíjí, napíše na instagram,
že změna nemohla přijít v lepší chvíli.
To, co se děje, není konec světa, apokalypsa,
nýbrž bod nula a hranice epoch.
Tmu provrtává paprsek světla.
Probuzení, znovuzrození, začátek,
příslib nového stvoření.

Hajni

Mluvila jsem s Brunem o cestě do Šoproně.
Myslím, že jsem ho zdárně rozčílila.
Pak jsem nakupovala v samoobsluze.
Klíče, tlačítka, zvonky, držáky, kliky,
madla, zábradlí, víka popelnic.
Když chodíš ven, tak hlavně nesmíš mít ruce.
Uřízli ti je v ramenou. Zašili do kapes.
Ničeho se nedotkneš, na to musíš bedlivě dbát.
Každému se velkým obloukem vyhneš.
Nikoho nepotkat, s nikým si nepovídat.
Kdo nemá roušku, je potenciální masový vrah.
A ani na chvíličku nezapomínej,
že tvoje tělo má i část,
kterou si nedokážeš ochránit.
Lidé plivou na zem, a kdyby jen plivali.
Kašlou, blíjí, smrkají, kýchají,
stříkají semeno, chrchlají, chčijí.
Smrtonosně se na ni vyměřují pásovci a netopýři.
Chemtrail, radioaktivní záření, prášek proti škůdcům.
Ty ale neumíš létat,

neumíš chodit deset čísel nad zemí.
Dojdeš domů, na podrážkách se znamením smrti.
V očištném prostoru ze všeho nejdřív zuješ boty
a hodíš je do komory.
Nosíš střídavě tři čtyři páry bot,
za pár dní na nich nákaza zahyne a opadá.

*

Jsi-li dlouho venku,
nějakou dobu nedokážeš nic uchopit.
Ruka tě nechce poslechnout.
Stojíš v předsíni
a čekáš, až se uklidníš.
Křečovitě se bráníš,
nechceš se dotknout flakonu s domestosem.
Bojíš se infekce z dezinfekce.
Dveře otvíráš a zavíráš
loktem, ramenem nebo nohou.
Sklenici zvedáš nerada, štitivě,
štitivě mačkáš i vypínač na záchodě.
Fóbie z dotyků. Noli me tangere.
Tělo jen pomalu akceptuje,
že jsi v bezpečí, že tě neohrožují všechny ty
věci, jež tě dosud pozorovaly s tichými obavami,
nevědouce, jaké se o nich zrodí rozhodnutí.
S věcmi se musíme pokaždé znovu sbratřit.

*

S rukavicemi a rouškami chutě do pračky.
Devadesátistupňový program, vyváření.
Šaty do špinavého prádla.
Stojíš v koupelně svlečená.
Mytí rukou mýdlem v horké vodě, spoustu minut.
Nastříkáš na sebe dezinfekci od hlavy k patě.
Oblékneš se do čistého.
Díváš se na zčervenalé hřbety svých rukou.
Nějaký čas teď nevyjdeš na ulici.

Bruno

Říká, že pojede do Šoproně,
aby ještě naposledy zalila kytky.
Ještě naposledy, ale jak to, že naposledy.
Znamená to snad, že zalije muškáty
a mohou přijet apokalyptičtí jezdcí.
Napočítám do pěti.
Odkašlávám si, abych získal čas.
Nerad bych se hádal.
Ptám se jí, kdy chce jet do Šoproně.
Říká, že zítra nebo pozítří,
ale bojí se, že ji třeba nepustí zpátky.
Ano, určité riziko tu je.
O uzavření Budapešti prý vůbec není řeč,
aha, takže se o něm uvažuje.
Chce se vrátit druhý den,
ale myslím, že by bylo lepší
jet ráno tam a večer zpátky.
Vyspí se tam, říká, a druhý den přijede.
Trvalé bydliště kontrolují jen namátkově.
Já argumentuji tím, že nová nařízení
se vydávají v poledne a účinná jsou od noci.
Když pojede ráno, večer se hravě vrátí,
není ale jisté, že i nazítří.
Pravidla se mění vždycky v noci,
v noci se ruší institucionální
funkce a záruky.
Probudíš se, a co bylo, není.
Nenajdeš vlak, město, ani svoji zemi.
Uzavřít město není nejjednodušší,
ale kdo chce, ten to vyřeší.
Tím ochotněji, je-li to hnízdo opozičních zmijí.
Železnice klidně zablokují.
No jo, říká, asi máš pravdu,
ale spát tam stejně budu.
V pořádku. Dám jí pár nevyžádaných rad.
Když si k ní ve vlaku bude chtít někdo přisednout,
ať se chová divně, třese nohama,
ať kašle, rovná si roušku, hrábne si do vlasů.
Ať nervózně mačká v ruce kapesník.

O. K., přikývne. A že si to nacvičí.
Po krátké pauze se jí zeptám,
zda jsem opravdu správně rozuměl, že pojedě
přes zákaz vycházení zalít kytky do Šoproň.
A zdali by o to nemohla požádat souseda.
Že prý soused nemá klíče.
Tak ať mu je dá. Nedá.
Proč nedá. Protože to nejde.
Nejde. Vše je jasné. Končí diskuse.
Nemám mít strach, nic se nestane.
Nemám strach, ale když mi sama říká,
abych neměl strach, vjede do mě nervozita.
Jestlipak ví, proč se za morových ran stavěly
na okraji každé vesnice šibenice?
Neví, snad na zahnání moru.
Ne, říkám, proto, aby lidé věděli,
co je čeká, když poruší předpisy.
Díky, říká, já tě taky miluju.

Bruno

Prázdné ulice, čisté, volné prostory.
Čerstvý vzduch. Hluboké ticho, nic se nehýbá.
Westend obehnaný policejní páskou.
Potopené město, němé rozednění.
Svět klidný a mírumilovný.
Mlčenlivý prázdný trolejbus se plíží ulicí.
Na keřích v parku svítí bílé a fialové okvětní lístky.
Vůně šeříku. Vítr duje do ubrousku ležícího v trávě.
Vrazilo k nám jaro, slunce jasně září,
těžko se věří, že na konci týdne
mají přijít deště a bouřky.
Zdravotní procházka.
Tuto definici si připravuji,
kdyby odhodlaní strážci pořádku byli zvědaví.
Zatím jsem neviděl ani jednoho.
Jen dva povadlí sekuriťáci od Valtonů vykládali
u Domu Olofa Palmeho bedny z dodávky.

Hajni

Sedadlo dezinfikuji alkoholovým ručním rozprašovačem.

Rozložím pod sebe papírový ubrousek,
Až tam budeme, obojí vložím do takzvaného
virového sáčku, který nosím s sebou, a vyhodím.

Nesahám na sedadlo, na okno, na stolek.
QR kód mé e-jízdenky zkontroluje na displeji
mého mobilu z patřičné vzdálenosti
průvodčí chytrým čtecím zařízením.

Moje aušusová rouška zevnitř zvlhla
od mého dechu, potřebovala by vyměnit.

Každý si vybírá místo k sezení
tak, aby byl co nejdále od všech ostatních.
Odtud vidím jen hlavu jednoho vousáče,
a to ve zkratce, je dvě řady přede mnou.

Na nádraží jsem si koupila placku,
ale ještě nevím, jak ji sním.

V Kelenföldu čeká pár lidí na nástupišti,
ke mně si nikdo nesesdá, mám štěstí.

Bruno řekl, že se mám chovat divně,
mám prý vrčet, aby se mě lekli.

Když se pod rouškou usmívám, nikdo to nevidí.

V tom momentě sem přišla jedna paní
v ochranných brýlích, výstřelku módy,
a sedá si k oknu naproti.

Má nejprofesionálnější operační roušku N95.

Ta stoprocentně filtruje tam i zpět.

Vypadá jako čerstvě jmenovaná ředitelka
kontejnerové infekční nemocnice.

Přesedla si sem proto, říká, protože ti dva černí,
co seděli za ní, otřásli jejím pocitem bezpečí.

Vyndám si jídlo a začnu jíst,
abych nemusela s nikým konverzovat.
Roušku si stáhnu z úst a nosu na krk,
abych si ji kdykoli mohla dát zpátky na ústa.

Protější paní má telefon, mačká tlačítka,
dlouhými nehty občas ťukne na displej.

Přijde průvodčí s vizáží vlakového lupiče,
Tváře mu zakrývá šátek posetý logy státních drah.

Děkuji vám, slečno,

řekne, když mi zkontroluje lístek.
Jeho utrápený hlas mi vnukne myšlenku, že pod
rouškou snad skrývá udržovaný tenký knírek.
Otřesená autorita může souviset
s truchlivou skrytostí ozdoby jeho tváře.

*

A hle, ukáže se, že vousáč nemá jízdenku.
Stojí a hrbí se pod těžkým břemenem odhalení
na chodbičce vagonu.
Průvodčí ho z uctivé vzdálenosti plísní
za to, že chtěl cestovat bez lístku a bez roušky.
Za jízdy delikventa bohužel nemůže vysadit,
doprovodí ho ke dveřím,
kde musí čekat, dokud vlak nezastaví ve stanici,
tam si ho pak převezmou lokální úřední osoby.
Ředitelka krajské nemocnice
popotahuje nosem a povídá, že
ona cítila ten zápach, leč nevěděla, kdo to je.
Já jsem zápach necítila.
Nablízku jsme jí seděli jen dva, vousáč a já,
buď se tedy pach linul z vousáče,
nebo vycházel ze mě.
Jsem podezřelá, uznávám, zčásti oprávněně,
ve své primitivní textilní roušce bez ventilu,
pod zadkem kupu šustících ubrousků.
Na druhé straně je divné, že ve své superroušce
ta žena vůbec něco cítila.
Kam vleze zápach, tam vlezou i viry.
Ale pokud se nyní ten smrad ztratí,
vyjde najevo pravda o vině páchnoucího vousáče.
Zapáchající černý pasažér bez roušky.
Bylo by dobré konstatovat, že jsem nevinná.
Moci ze sebe nějak setřást veškeré žaloby.
Ale může s konečnou platností zmizet pach,
který necítíme my, nýbrž jej cítí někdo jiný?
Já bych asi ani teď nic necítila, ona jej třeba cítí dál.
Torture never stops.

*

V březnu jsme přešli na dálkovou výuku,
nemusela jsem už docházet do školy.
Nemusela jsem se vídat s kolegy,
ani jsem nemusela chodit na porady.
Mezi dvěma hodinami v google-classroomu
jsem mohla v kuchyni chvilku holdovat vínu.
A potom začaly online
porady na Zoomu, řešila se témata,
zda se má pracovní sešit načíst
do Kréty, nebo do učebny Googlu,
nebo stačí, když jej žáci odešlou po Messengeru.
Měla jsem víc času. Spala jsem stále méně.
Správné by bylo dodržet, že se nesmí
spát méně než pět hodin.
A nezáleží na tom, kolik jsem večer vypila.
Poslední dobou je můj průměr sotva čtyřhodinový.
Určitou dobu jsem ještě události sledovala,
neušla mi ani jedna tiskovka.
Oběti trpěly jinými primárními chorobami,
vysvětlovala paní v televizi,
vir jen udělal tečku za větou.
Doslova tak se vyjádřila,
že vir udělal tečku za větou.
Pak už jsem se na zprávy nedívala.
Snad budu díky tomu lépe spát.
Stejně se všechno ukáže.
O přijatých opatřeních se dozvím,
až budu mluvit s Brunem
nebo chatovat s některým svým známým.
Dopoledne budu učit, budu uklízet a vařit,
jednou za dva dny skočím na roh do samošky.
Podle jednoho z mých žáků
podobně asi padla Římská říše,
jen tenkrát ještě nebyl internet.
Někdo z rodičů vyprávěl, že se rozbrečel,
Když jeho matka četla online pohádku
svému vnukovi, ale na konci se nemohli
podle svého zvyku dlouze obejmout
a dát si navzájem pusy.

Bruno

Poslechnu si kousek pořadu v netrádiu,
bleskový rozhovor s dadaistickým bouřlivákem,
dnes stárnoucí pokleslou celebritou,
známou hlavně tím, že mlátí ženské,
ale někdy se stane,
když je zfetovaný jen do vyhovující míry,
že se vzchopí a řekne něco, co rezonuje,
něco odvážně senzačního, ví, co se bude líbit,
jako v mládí, kdy byl legendou.
Teď ale není ten šťastný okamžik.
Davy vašich fanoušků jsou zvědavé,
čím se v té nucené izolaci zabýváte,
osloví ho spiklenecky vemlouvavý hlas.
Porno, trashmetal, whisky, zní odpověď.
Děkuji za rozhovor.
Víš, co mi můžeš.

Hajni

Vesnice jak po vymření, za závorami
nestojí auta, ani cyklisté nečekají.
Paní doktorka si dá do uší bílé kuličky a kouká oknem ven.
Přečtu si článek, jehož autor má zaručené zprávy,
že distribuce vakcíny proběhne formou losování,
u každého se bude přihlížet k datu narození
a vyvolení dostanou pásku na rukáv, aby mohli
znovu do hospod, restaurací, na stadiony a plovárny.
Dojeda jsem placku, neměla žádnou chuť.
Aplikací zjišťuji, jaké bude počasí:
Zítřejší předpověď je vítr s deštěm.
Myslím, že jsem vyčerpáním usnula.
Ve vagonu jsme zůstaly jen dvě.
Nedívaly jsme se na sebe,
na začátku cesty jsme si vytvořily stabilní
atmosféru vzájemného pohrdání.
Čichám, čichám, ucítím-li zápach.
Ani na konečné se spolu nerozloučíme.
V Šoproni vystoupí z vlaku pět lidí,

na peronu je zima, brýle se mi zamží.
Barevná sklíčka v oknech čekárny.
Nesnesitelně tu páchne dezinfekce.
Na venkově se všechno dělá razantněji,
venkovská kultura nezná míru, ve všem přehání.
Vyhodím ubrusy do popelnice a dezinfikuji si ruce.
Na zastávce autobusu starý plakát
a přes něj červený nápis: akce se nekoná.
Nasedám do jediného taxíku, co tu čeká,
dozadu, chci být co nejdál od šoféra.
Řeknu mu adresu, kývne a startuje.
Sedadla se dotýkám jenom zadkem.
Taxikář za celou cestu promluví jen jednou,
ptá se mě, co je dnes za den.

Bruno

Venku začne foukat vítr,
tříská televizním kabelem o zeď domu.
Hajni se dnes vrátí ze Šoproně domů,
večer poslala zprávu, že je vše v pořádku.
Ještě naposledy zalije květiny,
pořád myslím na tu formulaci.
Vydám se na pravidelnou procházku do parku.
Vezmu si kabát, zdá se, že bude pršet.
Ulicí projede krokem policejní auto.
Sedí v něm čtyři osoby,
a když mě míjejí, důkladně si mě prohlížejí.

*

Náhle na mě zezadu křikne nějaký hlas.
Otočím se, div, že neupustím mobil.
Je to chlap, co sbírá odpadky,
stojí těsně za mnou, skoro se na mě lepí,
je ode mě na délku natažené ruky.
Přikradl se ke mně, zařval na mě.
Má v ruce hůl s rukojetí jako pistole,
roušku má ležérně staženou na krk.
Zbrázděná tvář, hluboko posazené oči.

Rozpraskané rty, cáry odumřelé pokožky, uslintané koutky.

Hledí na mě chladným rybím pohledem.

Už celé měsíce

se ke mně nikdo nepřiblížil tak těsně.

Vstupuje do mé intimní sféry,

drze se mi cpe do aury.

Jak děsivý je člověk z takové blízkosti.

Zbídačelé tělo, výpary z jeho oblečení.

Dušené zelí, pach moči, zkažené zuby.

Zase na mě štekne, na jídlo žebrá prachy.

A tou holí, co třímá v ruce, jako by
dodával své žádosti vážnosti.

Není to vlastně žádost, je to pokyn.

Odseknu mu, co se na mě věší, zkurvysyn.

Načež mi pokorně zopakuje,

že potřebuje jen na jídlo, nějaké drobné.

Abych se slitoval nad ubohým chudákem.

Hajni

Zpátky jede míň lidí, než jelo sem.

papír mi stále šustí pod zadkem,

mačká se do chuchvalců, jak poposedávám.

Vezmu ho a vyhodím do smetí,

ted' už na tom stejně nezáleží.

Mluvím s Brunem, spojení se přeruší.

Chvilku počkám, volám znovu, zas mi to položí,

nechápu, proč to teda vůbec zvedá.

Když Bruno spáchal tu nevěru a opustil mě,

Sešli jsme se v baru Šlápni na to,

abychom si promluvili o našem rozvodu.

Ptám se ho, jak se má jeho přítelkyně.

Dobře, odpoví opatrně.

Zajímám se, jak se vlastně jmenuje.

Koukám na něho nevinně a naivně.

Vysloví její jméno,

ale tak nějak podivně artikuluje,

rty špulí neuvěřitelně cize.

To slovo říká úplně jinak

než cokoli za léta společného života.

Buňky pokožky se tuze napínají,
třou se o sebe, jedna od druhé odskakují,
když vydechne do povětří jméno milenky.
Svaly, nervy, záhyby, vlákna, blány,
o kterých jsem dříve nevěděla,
čekaly skryté v mase na příhodnou chvíli.
Tvář ho zrazuje, zrůzněna úsilím,
aby vyslovil jméno svého hříchu
s přirozenou lhostejností.
To vše je adresováno výhradně mně,
já jsem mu totiž pořád ještě nejbliž.
Já umím procítit nehlouběji a nejpřesněji,
co kdy znamenají jeho akcenty.
Před jiným by jméno své milenky vyslovil hrdě
nebo jakoby mimochodem, ledabyly.
Jenom přede mnou se mu svíjejí rty.
Já jsem to svíjení,
ten odporný tanec křečí,
chvění zduřelé huby toho rádobyzáletného nekňuby,
když vysloví jméno tý svý hnusný čuby.
Soha nem fogom elfelejteni,
Nikdy nezapomenu,
jak se na prasklý plastický stoličce
naklání mírně dopředu
a jak ho uspokojuje vlastní zrada,
když zašeptá do vzduchu Zita
a tvář mu puká poloúsměvem idiota.
To jsem u něho taky dřív neviděla.
Tu odraženou zář sebejistoty,
pohrdání a tajné radosti.
Teď už to může říct, vždyť o nic nejde,
může se prozradit jménem i úsměvem,
neboť jednak to sice všechno adresuje mě,
jednak už mi do toho nic není.
Jsem jenom vhodnou příležitostí,
aby sám rozkvetl květy radosti.
Nestydatě si nasadí svou novou roušku,
podívej, já sá, podívej, jakou mám novou tvář.
Bojím se, že mu to už zůstane,
křivá huba jako po mrtvici, a ať řekne cokoli,
budu pořád slyšet to jedno slovo.

Otvírá pus, mele jazykem,
rty se mu stahují a uvolňují
a věčně opakuje její jméno.

Bruno

Nebe protíná klikatý blesk,
ale nepřichází po něm hřmění.
Pomalů, znuděně začne poprchávat.
Všimnu si druhého chlápka, který
mě pozoruje od rohu Palmeho domu.
Na triku má napsáno velkými písmeny
Blue Sky. Z té vzdálenosti bez potíží
detektuji jen jedno jediné poznávací
znamení: Že má nohy do O.
Kolébavým krokem chce jít k nám,
ale maník v reflexní vestě
sekne holí jeho směrem a zařve: Zůstaň tam.
Chlápek se zarazí.
Nemyslím, že mi hrozí nebezpečí,
na budově jsou bezpečnostní kamery
a členové ochranky sledují okolí
prostřednictvím obrazovky.
Nebo taky ne. Měli padla, vypadli a šli domů.
A v parku jsme teď jen my tři.
Opřený o svoji hůl
mě probodává očima a čeká,
jestli ode mě dostane peníze.
Vytáhnu tisícovku, hodím ji na kamennou lavičku,
Po Červeném kříži a extrémně chudých
dávám tento týden na charitu potřetí.
Na bankovku ani nepohlédne, nesehne se pro ni,
jenom na mě drze civí.
Mlčky se k němu obrátím zády
a jdu tam, kde dřív stála Peča.
Volá na mě, abych dal i jeho bráchovi,
nakazil se virem, mám být milosrdný.
To musí stačit, říkám, ani se neotočím.
Zazvoní mi mobil. Volá Hajni.
Před chvílí jsem ji típnul, když mě přepadli.

Ale jak to zvednu,
projede mi ostrá bolest lopatkou.
Něco spadlo. Otočím se.
Hodil po mně tu svoji hůl.
Vrhl ji na mě jako špičatý oštěp.
Zvedne ze země kámen a zase na mě míří.
Strčím mobil do kapsy.
Vyhnu se letícímu šutru.
Jemu to stačí, aby mě dostihl
a udeřil jako první: Praštil mě do spánku.
Jebnu ho tvrdě do huby,
ale jeho to vůbec nevyvede z míry,
praští mě do hrudi a zkušeně mě kopne do kolene.
Do toho, co jsem měl kdysi zraněné,
meniskus v kombinaci s chrupavkou.
a tím mě ten chlap teď teda už
opravdu a totálně dožral.
Musím ho vyřídit tak, aby jeho kamarád,
ten stín v pozadí, konečně pochopil,
že bude lepší zdrhnout, než přijde taky na řadu.
Ale pak se události vyvíjejí trochu jinak,
než jsem si to naplánoval. Za dvě minuty
už cítím kudlu mezi zuby.

Hajni

Starého průvodčího střídá nový,
Ťuknou o sebe lokty, tím se pozdraví.
Oba jsou v rouškách s železničními logy.
Co kdybych nahlas řekla, ať to slyší,
že jsem zamilovaná do svého manžela,
který už mým manželem není,
vůbec není se mnou, dávno má jinou,
s jinou usíná a vstává, na jinou myslí,
na tu, kterou teď hladí po tváři,
která je lepší a hezčí než já
a ví, jak na to, aby byl šťastný,
já jsem v tom neuspěla.
Mám sucho v ústech, spánky mi buší.
Mám zavřené oči a zkouším hádat,

Kam jede můj vlak, vpřed, nebo vzad.
Otřesy směr neudávají.
Neměnný klapot kol vždy znovu a zas
na stejné dílky krájí čas,
ale neposkytuje informace z prostorové orientace.
Jako by mi někdo držel hlavu pod vodou.
Začíná mi být vážně špatně,
zavolám svého praktického lékaře,
před osmou snad k němu ještě dorazím.
Telefon zvedne automat a žádá mě,
abych udala svoje číslo pojištěnce.
Určitě toho bude chtít mnohem víc.
Vzdávám to. Hlava se mi točí.
Děšť kreslí na sklo lesklé proužky.
Nesnesu pohled do ubíhající krajiny.

*

Fičící vítr vtrhl mezi domy,
otřásá korunami stromů,
taška ze střechy se s rámusem poroučí
a padá do kontejneru se sutí.
Škrábe mě v krku.
Vůbec nevím, kde jsem.
Před bouří jsem snad chtěla jít k Brunovi,
jako by bydlel někde tady,
ty oprýskané činžáky jsou mi povědomé.
Před jak dlouhou dobou
jsem vystoupila z vlaku,
před minutou nebo před hodinou.
Stojím v nějakém průjezdu.
Netroufám si vyjít na chodník.
Kosti mám měkké jako z hadrů.
Hrozí, že se zkřívím a promáčknu.
Pak ale seberu síly a dám se na pochod.
Se skloněnou hlavou se provrtávám deštěm.
Roušku mám promočenou, strhnu ji a zahodím.
Zastavím se u vchodu do second handu,
pod stříškou na mě neprší,
minutku si odpočinu.
Uvnitř obchodu je tma,

ramínka s odřenými koženými bundami,
pod nimi v řadě bagančata.
Nakloním se blíž,
uvidím se ve skle výlohy.
Z obličeje se mi slouplo vše,
co je klidné a souměrné.
Jsem černá a hranatá,
v mých hlubokých očích je prázdnota.
Se svým zrcadlovým obrazem se dorozumívám
gesty hluchoněmých, jazykem nejvyšší nouze.
Přidržím se dveří, abych se na ně neskácela.
Slyším, že za mými zády brzdí auto.
Někdo na mě volá. Obrátím se.
Modrý majáček, stažené okénko.
Ve voze sedí čtyři a pozorují mě.
Ze dveří vyrazí jeden uniformovaný
příslušník v roušce a běží ke mně.
Couvám zpátky ke vchodu.
Odrazím se od dveří a dám se do běhu.
Prchám do příčné ulice.
Vítr mi divoce fouká do tváře.
Utíkám, co mi síly stačí,
chodník se zvedá, domy se otřásají.
V břiše se mi roztočí vír,
naplňuje mi světlem páteř.
A já bez rozhlížení
vyběhnu do Podmanického ulice.
Ucítím náraz, uslyším, jak to bouchne.
Přeletím ulici.
Koleje, Westend, šedé domovní střechy.
Černá obroušená dobíla.
Červená skvrna, hořící kopule na břehu řeky,
kapka krve padající do vody.
Děšť náhle ustane. Hrobové ticho.
Brunova ústa a oči,
jak vyslovuje jméno své lásky.
Ležím v kaluži. Modře se rozevře nebe.

Bruno

Zvedne hůl, přiskočí blíž a začne mě bít.
Hůl se míhá vzduchem.
Dešťové kapky létají tam a sem.
Jakou zrůdu dokáže zrodit cytokinová bouře.
Chytnu konec hole,
strhnu ho na zem.
Válí se v blátě a já už ležím na něm.
Obrátím ho, pravačkou, levačkou
do něho buším, hlava mu lítá tam a sem.
Jeho zuby mi odírají kůži.
Naše krev se mísí.
A v ní se mísí i šplouchající se mikroorganismy.
Leží na zemi. Nehýbá se. Udýchaně ho pozoruji.
Chichotá se, jako by se mi vysmíval.
Z řehotu dostane záchvat kašle.
Párkrát udeřím jeho hlavou o roh lavičky.
Leží s roztaženými údy, má zavřené oči.
Sedím vedle něho, zkouším přijít k sobě.
Úpěl bych bolestí, ale polykám to.
Pohnou se mu oční víčka a
v ústech mu najednou zabublá.
Jednu nohu zvedne. Otevře oči.
Jako by chtěl promluvit.
Oči má zarputilé, pohled jako zvíře,
svítí touhou po strašlivých věcech.
Otočí se na bok, schoulí se jako embryo.
Těžko, ale přece zvedá trup.
Drží se lavičky, kymácí se, ale vstane.
Pohled má kalný, zakolísá.
Se ztuhlým krkem se rozhlíží. Koulí očima.
To snad není pravda, on mě hledá.
Jsem moc blízko, proto mě nevidí.
Nemotorně kráčí k Palmeho domu.
Opíše půlkruh, málem upadne.
Vrací se a stále zrychluje.
Neudrží rovnováhu
a zase sebou sekne.
Jak pohlédne nahoru, uvidí mě. Leze ke mně.
Své horké tělo přivleče k mé noze.

Chtyne mě za kotník, bublina v puse mu praskne.
Snažím se ho setřást,
drží se mě vší silou.

*

Přitisknu ho k zemi,
celou váhou si mu kleknu na krk.
Nezajímá ho, co s ním dělám.
Lhostejně nechá věcem jejich průběh.
Jeho krev je tmavá, připomíná smůlu.
Nedokáže se zklidnit,
něco v něm pořád ještě bojuje.
Kňučí, dívá se na mě prosebným pohledem.
To nic, utěšuji ho, jenom breč, vybreč se.
Trhaný rytmus škytavého nářku.
Poddej se bolesti.
Zalomcuje jím křeč,
Tvář se mu vyhladí, oči obrátí v sloup.
Chytím ho za zápěstí, necítím pulz.
Podívám se na něho znovu, má otevřené oči.
S údivem pozoruje mraky,
z nichž mu na tvář kapou dešťové kapky.

*

V širokých kalužích se zrcadlí rozhoupané lampy.
Trolejbus stojí napříč v temné ulici.
Zpřerážené větve, pokácené popelnice, úlomky.
Občas se zastavím a plivu krev.
Překročím vyvrácenou dopravní značku.

*

Policajti šacují hochy opřené
o zeď se zvednutýma rukama.
Jeden není dost rozkročený,
polda mu rozkope nohy do šířky.
Kluk se s rukama vzhůru otočí,
chtěl by něco říci,
Svalí se na zem jako balík hadrů.

*

Ani na schodišti není osvětlení,
cestou do třetího patra šmátrám po zdi.
Jsem na pavlači, když se znovu zablýskne.
Smolná čerň, oslňující záře.
Na zeď je vržen můj dlouhý stín.
Překvapí mě, že mnou světlo nepronikne.

*

Kontroluji okna.
U nemocnice stíny zmítajících se stromů.
Na kolejích nejsou vlaky, nádraží jako po vymření.
Představuji si, jak jemně klapou kola.
Jako bych svými zuby drtil kosti.
Pod nebem otřásá tabulkami skla
ohlušující zahřmění, okenní rám zapraská.
Alarmy v autech začnou kvílet.
Na dvoře někdo kašle, div se nezadusí.

*

Alarmy postupně utichají.
Žaludek mám rozhozený, pod očima rudé kruhy.
Dívám se na sebe do zrcadla v koupelně.
Drhnu si ruce mýdlem
a slyším jak pahýly RNA s pištěním
odhazují své lipidové povrchy
a rozprsknou se do nicoty.
Stoupnu si pod sprchu.
Nevydržím stát, lehnu si do vany.
Teče na mě proud horké vody.

*

Stojím v okně.
Už neprší, ale nebe je tmavé.
Ze suterénu nemocnice vyjíždějí
dodávky do obřadních síní na hřbitovy.
Hučí mi v hlavě, v očních víčkách mám tik.

Policejní vůz houká v Podmaniczkého ulici,
výstražné světlo bliká, v Dóžově ulici jede vpravo.

Pustím si pár webových kamer:

Na Andrášce záchranky zahýbající do parku.

Konvoj mizí mezi stromy.

Hledám a najdu svůj mobil.

Volaný účastník je nyní nedostupný.

Ulice je prázdná. Žádný pohyb.

KONEC